

забравили това и пакъ почнали своето. Сиромаситѣ от-ново писнали. Царскитѣ хора се разсърдили много, обрали всичкитѣ записи на лихоимцитѣ и ги изгорили.

Сиромаситѣ се зарадвали, но не било за дълго. Нали нѣмали пари, отишли пакъ при лихоимцитѣ, дали имъ нови записи вмѣсто изгоренитѣ и взели пакъ пари заемъ.

Настанало за тѣхъ още по-тежко време. Кжщурки, стада, ниви — всичко имъ продавали лихоимцитѣ, за да си взематъ земянето, което нѣмало изплащане.

— Нѣма спасение, — викали тѣ, — изгубени сме!...

Дветѣ малки дечица на най-сетния сиромахъ, като виждали всѣки день сълзитѣ на своята клета майка и като слушали въздишкитѣ на горкия си баща, паднали на колѣне предъ угасналото кандило на тѣхния иконостасъ, вдигнали ржчички на горе и се замолили:

— Дѣдо Господи, не ни оставяй, помогни ни!

Сжщата нощъ Дѣдо Господъ съ нѣколко ангелчета слѣзълъ на баира, който нѣкога турилъ до тѣхния градъ.

— Облѣчете военнитѣ си дрехи, препашете мечоветѣ си, — казалъ той на ангелчетата, — и идете въ града да ми доведете всички лихоимци, като ги накарате да взематъ съ себе си и жълтицитѣ си!

Заповѣдта му била веднага изпълнена.